

III. évfolyam, 6. szám. Megjelenik havonta egyszer. Budapest, 1912. június.

Kiadóhivatal: VII. ker., Rottenbiller-utca 35. sz. I. 3. — Előfizetési díj egész évre: **csak 50 fillér.**

A mi Urunk testvérei.

*„Ő pedig felelvén monda nekik: az én anyám és az én atyámfiai azok, akik az Isten beszédét hallgatják és megcselekszik azt.”
(Luk. VIII. 21.)*

Amíg Jézus szülei házában gyermekkorát élte és gyámapijának gondviselő keze alatt derék ifjúvá és szakavatott ácsmunkássá felerdült, addig Nazarethben talán egy házban sem volt oly szép családi élet, mint József mesteréknél. Ha alkonyatkor a napi munka után szülők és gyermekek a nap letűnő sugaraiban künn ültek a műhely előtt az udvaron és beszélgettek egymással a szorgalmas munkával töltött nap élményeiről, úgy mihelyt Jézus kezdett szólni, aki a legidősebb volt a gyermekek között és egyébként hallgatag s tartózkodó, akkor az ifjabbak elhallgattak. Közelebb húzták hozzá a zsámolyt és gerendát, melyen üldögéltek és figyelték szavait. Mert Jézus vonzóan tudott mesélni. Egyszerűen és mégis szívhezszólóan tudott beszélni arról, amit vándorútján mint mesterlegény megfigyelt és látott. Hogy amint eljárt a környék városaiba és falvaiba a hidakat javítani és háztetőket készíteni, mennyire megismerte és megszerette honfitársait, hogy mily kevés igazi öröm és mennyi rejtett, észrevétlen nyomorúság lakik a gazdák, az iparosok, sőt a látszólag oly boldog papok s irástudók szívében, hogy mindenféle vallásos gyakorlatban az élő Isten utáni égő epedés mint elfojtott tűz fellángol és hogy mennyire elérkezett az idő arra, hogy ez az élő Isten szeretetének egy

nagy ténye által népének gyógyulást szerezzen.

Ha Jézus esténként így szólott, úgy anyjának, Máriának, szemei csendes ragyogással pihentek rajta. Örült az ő Jézusának.

De nem maradt annyiban. Midőn a kereszteselő János mint új próféta a zsidó földön átvonult és a népet bűnei megbánására felhívta, nagy átalakulás történt. Jézus is bement a Jordán vizébe. Azután negyven napig nem látták. Visszavonult a pusztába. Azután tanítványokat gyűjtött maga köré és ettől fogva ide-oda járt-kelt a zsidók között, mindenütt azt predikálván, az Isten országa közeledett, az emberek térjenek meg. És bárhová jött, a nép tödult feléje. Mert beteget is gyógyított és csodákat művelt. Ezért mindenütt szívesen látták és hívogatták. Némelyek az üdvösség iránti igazi szomjúsággal közeledtek feléje, nem spekulációból és nyereségvágyból, hittek benne mint Megváltóban és az Izrael népe Üdvözítőjében, békességet találtak benne és az ő tanításai szerint éltek.

A szülei ház most már ritkán látta. Anyja, Mária és testvérei eleinte álmélkodva nézték, hogy mit művel. Azután megnyugodtak és azt várták, hogy a mozgalom elmuljon és Jézus a családi körbe visszatérjen. Később bánkódtak, mert többé alig gondol rájuk és megkísérelték, hogy hazatérésre bírják.

Egyszer Jézus vándorlásai közben ismét szülőföldjére érkezett. Megint csak sok nép gyűlt egybe, nagy tömegben köréje gyűlt, amint nekik predikált. Ekkor az anya és a testvérek nekibátorodtak és látni akarták. De oly választ kaptak, mely nagyon is megcsalatoztatta őket. Mert Jézus szemlátomást

kedvelentül fogadta az övéinek óhaját és üzenetét s azt válaszolta: azok az én anyám és testvéreim, akik az Isten beszédét meghallgatják és cselekszik.

Anyja Mária és a testvérek nem értették meg e kemény választ. Nagyon is fájlalták, de nem haragudtak meg Jézusra, akit felette szerettek. Csendesesen tovább mentek, szavait megörizvén szívökben. Hiszen nem értették.

De te, kedves olvasóm és én, nekünk az Úr e drága ígét jól meg kell értenünk és szívből örülünk azoknak. Gondold csak meg, az Úr testvéreinek szabad lennünk, közel vagyunk hozzá, mintha vérbeli rokonai volnánk, ha az Isten beszédét hallgatjuk és megcselekszük. Ha magunkba fogadjuk és jó gyümölcsseit megérleltetjük az Úrnak bűnösök iránti irgalmas szeretete üzenetét, mely Jézusban, az élő Isten élő Fiában megnyilvánult és testet öltött.

Ha Isten beszédét hallgatjuk. Ha korunk joggal mondhatja, hogy még sokban sütkölködik és ha valamely kelletlen dolog mentségére türes kifogásokat folyton kéznél tart, azt őszintén soha senki még sem mondhatja, hogy nem hallotta Isten beszédét. De tegyük fel, vannak egyesek, kiket különös körülmények, sajátos nevelési mód akadályoztak az evangélium tiszta hirdetésének hallgatásában, vajjon te magad, ki pedig e Békeharangot most kezdedben tartod, hivatkozhatol-e ilyesmire? Vajjon e harang nem kongatja-e feléd Jézus békeüzenetét, melylyel elfáradt szívednek te is békét és igazi üdülést lelsz, ha tétovázás és feltételek nélkül azt átadod neki. Kérlek, el ne zárd füledet igéi elől, amíg alkalmad van azokat hallgatni.

Ha megcselekszük az Isten beszédét. Maga a hallgatás nem elég. Csak aki a hallottakat tette vállalja, bizonyítja be ezzel, hogy Isten ígéje a fülén és eszén át szívébe és lelkiismeretébe hatolt és csak ezáltal szerezte meg a jogot, nagy testvérünknek atyjafia lehetni.

Mily hatalmas jog, hogy az evangélium örömhírének hallgatása és cselekvése által rokonságba jutunk Jézussal és testvérei sorában mi is nevezethetünk! *Giebner János.*

Newton szavai.

Ha nézem a világot, látok egy nagy halom nyomorúságot és egy kis rakás boldogságot. Vágyam az, hogy mindennap a nagy nyomorúsághalomból csak egy morzsát is elvehessek és a kisebb halomhoz hozzátehessem és gyarapíthassam, ha csak azzal is, hogy egy elveszett fillérért sirató gyermeknek könnyeit felszáritom. Szeretnék azonban többet tenni!

Munka az Isten országában.

Már több éve annak, hogy egy fiatal ember hozzám jött és arra kért, hogy alkalmazzam mint bibliakolportört. Nagyon szeretne „az Urért munkálkodni és az Isten országában szolgálni”, mert írva van „boldog, aki kenyeret eszik az Isten országában!”

— Igen sajnálom önt, fiatal ember, válaszoltam, ha eddig még nem az Isten országának ette kenyerét! Miért, mi is az ön foglalkozása?

— Mázoló vagyok, felelte.

— És ha szabad kérdeznem, kinek az országában és szolgálatában végezte munkáját?

A fiatal ember megértette, nem szólt reá semmit, de később hálátelt levelet intézett hozzám. Megírta, hogy most komolyan arra készül, hogy megtanulja miként lehet az Isten országában még mázolni is és bármely földi foglalkozásban az Istent szolgálni. Sohasem fogja a fenti hivatkozott bibliai ígét csakis kolportörökre, miszionáriusokra, tanítókra és papokra alkalmazni.

Fg.

Ő hordoz téged.

Egy lelkész beszélte el a következőt:

Ott ültem egyszer egy kedves, istenfélő asszony betegágyánál. Keservesen sírt és azt mondotta, hogy most minden baj reá szakad, nem tudja már elviselni. Nem tudtam neki hamarosan mit mondani. De a földön játszadozott a hétéves kis leánya burgonyával, az asztalon pedig egy ötkeilós kenyércipó volt. Megkérdeztem az asszonytól, hogy piciny Annuskája vajjon hordozhatja-e a nagy cipót? „Nagytiszteletű úr” mondja, „hogy is gondol ilyet!” Erre a gyermeket felemeltem karjaimra és a kenyeret odatettem kis kezeire. Így mentünk a szobában fel s alá és jót kacagtunk. „Lássa anyjuk” mondottam „a kis Annuska mégis csak elbirja!” — „Hiszem én, mondotta az anyja, Ön viszi a gyermeket a kenyérrel!” — „Lássa, jó asszony, Önt pedig a Megváltó hordozza az Ön bajaival együtt. Ne félj, csak higgy!” És hitt és meg nem szégyentült.

Tehát, ha nehéz a terhed, hagyd, hogy téged terheiddel együtt az Úr Jézus hordozzon. Higgy és nem fogsz megszégyentülni.

Terjeszszük a Békeharangot!

Hadd vigye szét az igazság ígét sok ember közzé!

A metodizmus történetéből.

Wesley János élete.

A szigorúság, melylyel a két Wesley fivér lelkipásztori teendőit intézte, nemsokára heves ellenzést váltott ki a telepen. Károlyt Oglethorpe kormányzónál bevádolták, kegyvesztett lett és majdnem áldozatul esett egy alattomos cselszövésnek. Az 1736. év augusztus havában Oglethorpe, aki titkárának őszinte hűségéről végül mégis meggyőződött, hazaküldötte őt a gyarmati igazgatóságnak és a kormánynak szóló üzenetekkel. Halálos betegen, akit úgy kellett a hajóra hordozni, kezdte meg útját az óceánon át. János helyzete is súlyosbodott. Midőn egy hölgyet világias életmódja miatt az úrvacsorától visszautasított, kitört ellene a vihar. Ellenfelei vádlevelet szerkesztettek, ebben tíz rendbeli hivatalos hatalommal való visszaélést soroltak fel, bíróság elé citálták, de a per tárgyalását folyton halogatták. Végül 1737. december 2-án ő is hazautazott.

Bármennyi súlyos és keserű csalódást is okozott ez az amerikai tartózkodás, Wesley részére rendkívüli fontossággal bírt. A hazautazás alkalmat adott neki beható önvizsgálódásra, mely édes keveset volt kielégítő, amint azt naplójában január 8-án őszintén meg is írja:

„Szívem áradatában írom a következőket. Belsőm csalhatatlan érzelme meggyőz engem 1. *hitetlenségemről*, amennyiben nincsen oly hitem a Krisztusban, mely lelkemet megóvná minden nyugtalanságtól; utóbbi lehetlenné válna, ha szilárd volna hitem az Istenben és egyszülött Fiában; 2. *büszkeségemről*, eddigi életem egész folyása alatt, mert azt hittem, bírom azt, amiről most már tudom, hogy nélkülözöm; 3. az *állandó hűség hiányáról*, amidőn viharban minden pillanatban az Isten nevét kiáltom, de nem úgy akkor, ha a habok csendesek; 4. *könnyelműségemről*, amidőn visszafelé haladok, valahányszor elmúlt a veszély és olyanokat beszélek, melyek nem valók épülésemre, főképen ha ellenségeimről szólok. Oh Uram, segíts rajtam, elveszek különben!”

Ments meg engem 1. oly *hit* által, mely életben s halálban nyugodalmat ad; 2. oly *alázat* által, mely örökké betöltse szívemet s melylyel belátom, hogy eddig semmit sem cselekedtem és nem építettem szilárd talajra; 3. oly *erő* által, hogy szüntelen kiáltsak utánad, főképen külső nyugalom mellett is. Adj nekem hitet, különben meghalok; adj nekem alázatos lelket, nehogy teher legyen részemre az élet; 4. a lélek *állhatatossága*, komolysága, szentsége és józansága által, hogy minden oly szótól, mely nem szolgál épülésre, fussak miként a tűz elől és ellen-

feleimről és ellenségeimről soha másképp ne beszéljek, minthogy egyuttal összes saját bűneim is valóban szemem elé táruljanak.“

Tizennégy nap mulva így nyilatkozik: „Elmentem Amerikába az indiánokat téríteni, de ki fog engemet megtéríteni? Kicsoda és micsoda fog engem megszabadítani ettől a gonosz, szerencsétlen szívtől? Járok kelek időközön át, tudok kegyesen beszélni, sőt hívő is lehetek, amíg veszedelem nem közeledik felém, de ha szembe néz velem a halál, elborul a lelkem és nem mondhatom: a halál nyereségem. Elfog valamely bűnös félelem, hogy mire elfogy életem útja, még a túlparton való kikötésnél el fogok merülni.“

Midőn haza tért és életét az isteni igazság és német barátai tapasztalatainak fényében szemlélte, újból ezt írta: „Majdnem két esztendeje, hogy elhagytam hazámat, hogy a Georgiabeli indiánusokat az igazi keresztyénségre tanítsam és mit tanultam ezen idő alatt? Azt, amit legtávolabbról sem sejtettem, hogy én, aki Amerikába mentem mások térítésére, magam sem voltam megtért.“

Többet dolgoztam, mint ők valamenynyien; egész vagyonomat a szegényeknek adtam. Odahagytam barátaimat, hazámat, hír nevemet, kényelmességemet és idegen országba vonultam. Testemet kitétem a tenger veszélyeinek, a forróságnak, fáradságnak és egyebeknek, miket az Isten úgy kívánt. De vajjon mindezek kedvéssé tesznek-e az Isten előtt? Vajjon mindaz, amit valaha tettem, tudtam, mondtam és szenvedtem, az ő szent színe előtt megigazíthatnak-e engem? Vajjon elég-e, hogy a külső törvények szerint kifogástalan vagyok, vagy hogy a keresztyénség összes igazságai józan meggyőződésemet képezik? Mindezek igaz keresztyénné tesznek-e engemet? Bizonyára nem! Mert az Isten igéje azt mondja, hogy minden dolgok, melyeket a Krisztusban való hit által cselekszünk, szent, igaz és jó dolgok, de hit nélkül mindezen dolgok is csak sár és salak.“

Ha azt mondja valaki, hogy van hite, úgy mindig azt felelem: az ördögöknek is van némíne mü hitük, mégis távol maradnak az ígérlet szövetségétől. Így hittek a tanítványok is Kaneában, Galileában, hol Jézus először nyilatkoztatta meg dicsőségét, de akkor még nem volt azon hitük, mely meggyőzi a világot. A hit, mely a szükséges dolog, erős, szilárd bizodalom Istenben aziránt, hogy a Jézus Krisztus érdemeért bűneim megbocsáttattak, az Isten kegyelmét ismét elnyertem és aki e hittel rendelkezik, az felkiálthatja: élek nem én, hanem a Krisztus él bennem; mert amit most élek a testben, azt az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett és önmagát adta értem. Azt a hitet vágyom, mely senkié sem lehet anélkül, hogy tudna birtokáról, ez a hit mentes minden félelemtől, mert békessége

van Istennel Krisztus Urunk által és dicsekszik a jövő dicsőséggel, melyet az Isten adni fog. A kétségnek sem adhatja magát oda az igazi hívő, mert az Isten szeretete beleáradt szívébe a Szent Lélek által, melyet elnyert és ez a Lélek bizonyoságot tesz az ő saját lelkének, hogy ő valósággal az Isten gyermeke.

Innen-onnan.

Husvét utáni héten igen áldásos **predikátorgyűlésünk** volt Budapesten. Melle Hermann verbászi predikátort kivéve, akit betegsége akadályozott, Ausztria és Magyarország összes metodista predikátorai megjelentek. Még *Dardi* atyánkfia, trieszti buzgó olasz predikátorunk sem riadt vissza a hosszú úttól, hogy néhány napot atyjafiai körében eltölthessen. Hiszen kedves dolog, ha az Isten országa munkásai összejönnek, hogy egymást kölcsönösen erősítsék és buzdítsák.

Már az üdvözlő estén is éreztük, hogy jelen van a feltámadott Jézus, akivel a husvétünnepre való tekintettel énekben és beszédben foglalkoztunk. Melle F. H. Ottó szuperintendens, a volt budapesti predikátor és Rapp O. Bécsből szolgáltak az igehirdetéssel. A gyülekezet és kedves predikátora szíves istenhozzottal fogadott.

Igen érdekes tárgyak kerültek megvitatás alá. A kidolgozott referátumok megmutatták, hogy testvéreink sokszor magányos örhelyeik dacára szellemileg mily sokoldalúak és tevékenyek. A vitatkozás alatt soha szünet nem állt be. Mindenkinek volt társai gazdagítására és ösztönzésére valamely hozzászólni valója, akár bibliai, történelmi vagy bölcsészeti ügyről tárgyaltak.

Az első referátum a magyar reformáció érdekes történetéről szólt. Előadók voltak: *Melle F. H. Ottó* és *Kusztli M.* Sajnos, Magyarországon sem volt oly mély és maradó a reformáció hatása a nép szellemi életére, mint az szükséges lett volna, hogy a nép összes rétegeit áthatolja. Ezért joggal utaltak arra, hogy nekünk metodistáknak és egyéb egyházaknak még sok dolgunk van. Ezen téma tárgyalása után kissé kirándultunk a bölcsészeti országába és *Kant* főművével „A tiszta ész kritikájával” foglalkoztunk. Kérdés, hogy mire való ez oly predikátornak, akinek az evangéliumot és nem bölcsészettel kell hirdetnie? Persze, hogy ne bölcsészettel hirdessenek. Ha ezt tenné a predikátor, eltévesztette volna pályáját. De mégis kell, hogy megértse a maga korát, korának bajait és küzdelmeit. A múlt század szellemi életére alig volt valaki akkora befolyással, mint *Kant*, amiért jó dolog gondolatait megvizsgálni. *Bargmann* gráci predikátor volt az előadó.

Riedinger (Szenttamás) és *Rapp* (Bécs) atyánkfiái bibliaórára a Jelen. 20. fejezetét magyarázták. A szakasz főszeméi, a sátán legyőzése és Krisztus győzedelme, erősítőnkre szolgáltak. Boldog az, aki a Krisztussal feltámadt, részére az ördög már most is egy megvert, legyőzött ellenség, akinek nincsen felette hatalma, mert Jézus benne él és neki mindenkor győzelmet biztosít.

Mehner atyánkfia az ószövetség erkölcs-tanáról (etika) értekezett és beható módon kimutatta, hogy bár nem éri el az újszövetség magaslatait, de mégis messzire túlhalad minden más erkölcsant. *Funk* atyánkfia dolgozata, James tanárnak a „Psychológiáról” (lélcktan) szóló könyve fejtegetése is sok gondolkodásra készítetett.

Az esti gyűlések közül egyik szólt az alkohol ellen, másik a családi életről. Az első *Dardi* lelkész, ki Triest kikötővárosban e részben bőséges tapasztalatokat gyűjtött, a szeszszel élés és szeszszel való visszaélés szomorú hatásáról beszélt és *Riedinger* testvér gyakorlati módon kiegészítette a felvetett gondolatokat. A másik gyűlésen *Bargmann* és *Mehner* atyánkfiái a család eszményi életét adták elő. Külön gyűlést tartott az Angyalföldön *Kusztli* atyánkfia és nagy örömmel hirdette ott a megfeszített és feltámadott Krisztust.

A budapesti gyülekezetnek, különösen az odavaló predikátorcsaládnak szíves köszönetet mondunk a meghívásért és vendégszeretetért. Áldott napok voltak azok, melyeket körükben töltöttünk. Nagyon érdekelt és megörvendeztetett az ifjú emberek új otthona, ahol most tíz ifjú ember lakik, együtt mint egy család, boldogan, megelégedetten és hálással azért, hogy itt lehetnek. Reggel és este együtt megtartják ájtatosságukat, olvasgatnak és zenélgetnek. Őket is áldja meg az Isten és tegye őket férfiakká, kik édes hazánkban az Úr országa terjesztésének lehetnek eszközei.

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapest, VII., Rottenbiller-u. 35. I. 3.:

Vasárnap d. e.	9 órakor	predikáció, istentisztelet.
" d. u.	5	"
" d. e.	11	" vasárnapi iskola.
" este	1/7	" a férfiszövetség gyűlése.
Kedden "	8 1/4	" bibliaóra.

Angyalföld, VI., Petneházy-utca 25.:

Vasárnap d. u.	2 órakor	vasárnapi iskola.
" este	8	" istentisztelet.

Szivesen látjuk!

Kiadó a „Keresztény könyvesház k. f. szöv.”

Budapest, VII. ker., Rottenbiller-utca 35. sz. I. 3.

Szerkesztő: Melle F. H. Ottó.